

LA VANGUARDIA

PRESIDENT-EDITOR

JAVIER GODÓ,
COMTE DE GODÓ

DIRECTOR

Jordi Juan

DIRECTORS ADJUNTS

Lola García Álex Rodríguez
Miquel Molina Enric Sierra
Enric Juliana

SUBDIRECTORS

Manel Pérez Lluís Uría
Isabel García Pagan Joel Albarrán
Llàtzer Moix

Adjunt al Director: Pedro Madueño — **Redactors en cap:** Ramon Aymerich (Internacional), Silvia Angulo (Política), Marga Soler (Opinió), Susana Quadrado (Societat), Ramon Suñé (Viure), David Dusster (Magazine i Gent), Silvia Colomé (Cultura), Sergio Vila-Sanjuán (Cultura|s), Joan Josep Pallàs (Esports), Elisenda Vallejo (Economia), Celeste López (Redacció Madrid), Mariàngel Alcázar (Casa Reial), Ignacio Orovio (A Fons), Fèlix Badia (Fidelització), Núria García Arenas (Disseny), Mariano Fernández (CDO, Estratègia Digital), Pau F. Rodríguez (Xarxes Socials i CMO), Álvaro Mazariegos (SEO), Jordi Canyissà (Operacions) i Salvador Enguix (València)
— **Defensor del lector:** Joel Albarrán — **Consellers de Direcció:** Lluís Foix i Josep Maria Soria

Frenar el descrèdit de la democràcia

Avui fa quaranta-tres anys que vam ratificar en referèndum la Constitució espanyola. El resultat d'aquella consulta va ser inapel·lable: el 91,81% dels vots van ser afirmatius, i només el 8,19% van ser negatius. És cert que la conjuntura exigia un canvi, perquè el país emergia de la dictadura franquista, perquè convenia superar disputes civils, perquè els anhels democràtics eren àmpliament compartits i perquè la situació econòmica prometia. Però també ho és que la Carta Magna ha regulat des d'aleshores el període més pròsper i pacífic de la història d'Espanya i l'ha situat en termes de qualitat democràtica entre les democràcies plenes del planeta, Europa inclosa, on està per sobre de la de països del nostre entorn immediat amb més tradició de règim de llibertats.

En aquests quatre decennis llargs, els retocs de la Constitució espanyola han estat mínims i forçats per imperatius conjunturals. En el mateix període de temps, països principals de la Unió Europea han introduït canvis, en ocasions substancials, en l'ordenament constitucional. I no perquè aquest se sustentés en bases febles o inestables, sinó perquè l'acceleració de les transformacions socials, que ha adquirit en la nostra època velocitats de vertigen, ho ha exigint així.

No sembla que els canvis que s'han assolit en països veïns s'hagin de produir a Espanya immediatament. La crispació de la situació política, el desacord continu entre els dos principals partits, la política obstruccionista de l'oposició i les tensions territorials sorgides a l'Estat de les autonomies fan molt difícil que es pugui arribar als consensos mínims imprescindibles per abordar canvis en l'articulat constitucional. Aquest bloqueig, tan present també en altres àmbits de la política espanyola, té conseqüències.

La Constitució s'ha d'adequar als canvis de la nostra societat

La més òbvia és la progressiva inadequació del vestit constitucional a les necessitats de la societat espanyola, que, per la seva part, no ha deixat de rejevenir-se i evolucionar en aquests darrers quatre decennis. Una altra conseqüència menys òbvia, però potser encara més preocupant, és la pèrdua d'afecte pel règim democràtic. No es pot ocultar que l'auge dels populismes, les dificultats amb què es troben les joves generacions per llaurar-se un futur i factors com ara la pandèmia de la covid han tingut també una quota de responsabilitat en aquest descrèdit preocupant de la democràcia. Però més enllà de les causes profundes o no d'aquesta deriva, el que ens ha d'inquietar és el fenomen en si mateix. El suport al règim democràtic, enfrontat al dictatorial, ha caigut set punts –fins a tretze entre els joves– en el curs dels darrers dos anys.

Reformar la Constitució seria probablement una mesura adequada per frenar aquesta caiguda. D'àmbits que reclamen una reforma, sens dubte, no en falten. Tenen a veure amb la regeneració democràtica, el blindatge de drets socials, la successió monàrquica o amb l'ordenació territorial del país i l'encaix de totes les parts. Però mentre que el PSOE proposa aquests i altres canvis, el PP refusa tocar la Constitució, assenyalant que s'obriria la porta gairebé al desmembrament d'Espanya.

Sense negar la utilitat ni la conveniència d'alguns d'aquests canvis, és obligat dir que el problema va més enllà. Cal una ferma reacció didàctica per recordar als qui semblen haver-ho oblidat que no hi ha un sistema de govern millor que la democràcia. I també per recordar, aquesta vegada als nostres polítics, que s'han de comportar amb més responsabilitat que fins avui. La seva conducta hauria de ser absolutament exemplar i amb massa freqüència no ho és.●

La visió mediterrània de Francesc

El papa Francesc conclou avui el seu vuitè viatge per terres de la Mediterrània, un pelegrinatge que va començar a Lampedusa el 2013 i a Terra Santa, Albània i Turquia l'any següent, i que aquesta vegada l'ha portat a Xipre i a Grècia. Totes aquestes visites han estat marcades per l'objectiu d'intentar fer del Mare Nostrum un espai més inclusiu, més fraternal entre els pobles de les seves riberes, molts dels quals han estat i són encara víctimes de conflictes bèl·lics i d'una emigració no desitjada.

Des del principi del seu pontificat, Francesc va deixar veure que una de les seves principals metes seria lluitar perquè aquesta regió clau al món pugui algun dia tornar a ser un punt de trobada i de civilització. El Sant Pare té molt clar que en aquesta part del planeta coincideixen i moltes vegades lluiten entre si alguns dels problemes més greus a què en l'actualitat ha de fer front l'ésser humà. A les enormes desigualtats econòmiques i socials s'afegeixen conflictes oberts o larvats que, de retruc, provoquen un èxode migratori que desemboca moltes vegades en tràfic d'éssers humans per part de les màfies. I a tot això cal afegir-hi les diferències religioses, no només entre cristians i musulmans, sinó entre les diferents esglésies cristianes.

El Papa posa el focus en el drama dels migrants i la unitat dels cristians

Per això Francesc vol posar l'accent especialment en el drama migratori i en un acostament al món cristià ortodox. Ho ha fet aquests dies, advocant per una acollida solidària i humanitària als migrants i reunint-se amb els màxims representants de l'arquebisbat ortodox per aprofundir en el diàleg i la unitat entre els cristians. El bisbe de Roma defensa la diversitat cultural i social, la necessitat d'integració, el diàleg ecumènic, i ha volgut predicar amb l'exemple traslladant diverses famílies de migrants de Xipre a Itàlia, repetint el que va fer quan va estar a Lesbos l'any 2016, illa el camp de refugiats de la qual ahir va tornar a visitar i que s'ha convertit en un símbol, en una crida a la consciència internacional.

El Papa té previst també participar al febrer, a Florència, en una trobada entre un centenar d'alcaldes de ciutats mediterrànies i també cent bisbes, per dialogar perquè la Mediterrània arribi a ser una frontera de pau. Aquest viatge ve a confirmar que la recerca del diàleg per aconseguir la unitat dels cristians i l'acollida dels migrants en un marc presidit per l'humanisme regeixen la visió de la Mediterrània del papa Francesc. Aquest ha estat un dels fils conductors del seu pontificat i ahir ho va reiterar a Lesbos quan va apel·lar a “posar fi al naufragi de la civilització” que suposa el drama migratori i va denunciar la indiferència d'Europa.●

Aquest horrible 8,5 per cent

Jordi Basté

A una familiar molt pròxima de 90 anys una cuidadora li va passar el virus aquest estiu. Estava vacunada amb les dues dosis que la protegien malgrat tenir un ronyó improductiu, una diabetis excessiva i un cor de ritme lent. La cuidadora, una senyora encantadora, no va informar la nostra família de la seva negativa a ser vacunada. Tampoc a l'empresa que havia contractat els seus serveis. Amb el coronavirus dins, una tos poc suportable i un camió passant-li per sobre, la meua familiar va ser ingressada en un sociosanitari (Mutuam Güell) unes setmanes fins que va estar neta de virus i controlada, que és un qualificatiu tranquil·litzador però alhora angoixant. El tracte al sociosanitari va ser tan excel·lent que convidaria la societat en ple a deixar de convivències un familiar un temps ingressat en un d'aquests centres per veure el tracte, l'amor, la professionalitat del servei sanitari

Cal exigir que per treballar amb ancians malalts s'estigui vacunat

català. No hi ha prou paraules d'agraïment al diccionari. Amb 90 anys només es demana dignitat i a la sanitat en tenen quilos per repartir. La familiar s'ha salvat gràcies a les vacunes i malgrat la no-vacunació de la cuidadora, de qui no sabem què n'ha estat al marge que, sortosament, va ser asimptomàtica.

Aquesta setmana hem sabut que un 91,5% de la gent que treballa en residències està vacunada. És d'una meravellosa generositat. Gràcies. Però per experiència vital sí que exigiria a l'escanyolit 8,5% que no ho està que no s'acostés a cap anciana en un radi de deu quilòmetres.

Un oient d'*El món a RAC1*, Llorenç Prat, ens va trucar dijous i va explicar que va contactar amb l'Ajuntament de Barcelona per informar que li havien enviat una infermera sense vacunar per cuidar de la seva dona, amb alzheimer. Li van advertir que, sentint-ho molt, no podien preguntar-li ni demanar-li el certificat, per protegir el dret a la privacitat. Va explicar en Llorenç que les persones amb alzheimer que s'han d'hospitalitzar fan unes baixades cognitives brutals. Podem debatre sobre la vacunació obligatòria, però en tot el que envolta la salut no hauria d'haver-hi discussió (des dels metges fins als encarregats de la neteja). L'incomprensible és que un any i mig després de l'arribada del virus ningú no hagi tingut la valentia de donar aquesta obvietat per obligada.●